

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Capitvlaria Regvm Francorvm

Additae sunt Marculfi monachi & aliorum formulae veteres, & Notae
doctissimorum virorum

Baluze, Etienne

Parisiis, 1677

Ludovici Pij praeceptum de institutione monachorum in monasterio
Dervensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-19366

consilio ex hoc agat penitentiam: quoniam raptores, ut ait Apostolus, nisi veram egerint penitentiam, regnum Dei non possidebunt. Qui vero de rebus Ecclesiarum aliquid abtulerit, gravius inde iudicetur: quia sacrarum rerum ablatio sacrilegium est, & sacrilegus vocatur qui ex eis aliquid aut abstulerit aut rapuerit. Infames quoque tales personæ usque ad satisfactionem Ecclesiæ, quam læserunt, sunt habendæ.

De sacerdotibus & Levitis atque monachis interfectis vel debilitatis.

Ibid. 98. II. Si quis sacerdotem vel Levitam aut monachum interfecerit vel debilitaverit, juxta statuta priorum capitulorum, quæ legi Salicæ sunt addita, componat, & insuper bannum nostrum, id est, sexaginta solidos nobis persolvat, & arma relinquat, atque in monasterio diebus vitæ suæ sub ardua penitentia Deo serviat, nusquam postmodum seculo vel secularibus militaturus, neque uxori copulaturus.

De his qui Episcopo aliquam injuriam vel dehonorationem fecerint.

Ibid. 99. III. Si quis Episcopo aliquam injuriam aut injustam dehonorationem fecerit, de vita componat, & omnia quæ habere visus fuerit, Ecclesiæ cui præesse dinoscitur integerrimè faciantur, & nobis in triplo bannum nostrum, id est, sexaginta solidi persolvantur, aut ipse in servitio fisco nostro serviturus semper societur usque se redimere in triplo juxta vvirgildum suum poterit. Sancta verò Ecclesiæ in sacerdotibus constat. Idcirco magna pœna plecendi sunt qui Episcopis vel reliquis sacerdotibus injuriam vel contumeliam fecerint. Nam detractio sacerdotum ad Christum pertinet, cuius vice legatione in Ecclesiæ funguntur.

De religiosa muliere decepta, id est, veste mutata, vel religionem professâ.

IV. Si quis rapuerit aut sollicitaverit vel corrupit religiosam feminam, bona amborum Ecclesiæ vindicet in qua talis mulier habitavit. Ipsi tamen capitali periculo subiciantur. Quod si hoc mulier non consensit, cum suis rebus monasterij ditionibus tradatur. Si verò Comes ipsius pagi, una cum consilio sui Episcopi in cuius parrochia tale scelus commissum est, hoc vindicare neglexerit, honore careat, & cingulum amittat, atque publica penitentia multetur, & insuper vvirgildum suum fisci viribus dare compellatur.

De blasphemia in Deum.

V. Si quis quolibet modo blasphemiam in Deum iactaverit, ab Episcopo vel Comite pagi ipsius carceri usque ad satisfactionem tradatur, & publica penitentia multetur, donec precibus proprii Episcopi publicè reconcilietur, Ecclesiæque gremio canonicè reddatur.

De his qui in domo sua oratorium fecerint.

VI. Qui in domo sua oratorium habuerit, orare ibidem potest. Missas tamen in eo celebrare non audeat, nec agere cuiquam permittat, sine permisso vel dedicatione Episcopi loci illius. Quod si fecerit, domus illius fisci viribus addicatur. Comes verò qui hoc cognovit, & non prohibuit, publica penitentia multetur, vel honore privetur.

De privilegiis Ecclesiarum & Clericorum non corruptendis.

VII. Ut privilegia quæ Ecclesiis & Clericis ab antecessoribus nostris vel nobis concessa sunt, semper maneant incorrupta.

PRÆCEPTVM IMPERATORIVM

De institutione monachorum in monasterio Dervenfi,
Datum anno Christi DCCCXXVII.

IN nomine Domini Dei & Salvatoris nostri Iesu Christi. Hludovicus & Hlotharius divina ordinante providentia Imperatores Augusti. Si petitionibus servorum Dei iustis & rationalibus divini cultus amore favemus, superni muneris donum nobis à Domino impertiri credimus.

Idcirco notum esse volumus cunctis fidelibus sanctæ Dei Ecclesiæ & nostris presentibus scilicet & futuris quia adiens serenitatem culminis nostri vir religiosus Hauto Abba ex monasterio quod vocatur Puteolus, quod est in Dervo constructum in honore beatorum Petri & Pauli, suggessit

SI ij

mansuetudini nostræ eò quòd prædictum monasterium, ubi ille Dei cultor Abba præest, aptum esset ad monasterium regulare; quia non solum idem locus, ubi præfatum monasterium fundatum est, verum etiam & omnes adjacentias congruas haberet servis Dei monasticam vitam degere volentibus. Nam & privilegia qualiter ipsum monasterium ad monasticum ordinem perficiendum fundatum esset, & præcepta regalia nobis ostendit, ubi liquidò apparuit quòd antiquitus regulare monasterium fuisse. Nos verò hanc rem diligentius scire volentes iussimus venerabilem virum Hebonem Remensem Archiepiscopum & aliquos ex suffraganeis suis ad prædictum locum ire & diligenter intueri, non solum si ipse locus aptus esset ad monasticum ordinem observandum, verum & utrum Clerici ibi degentes monasticè vellent vivere an non. Illi verò nostris iussibus obtemperantes, sicut nobis prædictus Hebo Archiepiscopus renuntiavit, & aptum locum invenerunt ad normam regularem custodiendam, & Clericos ibi degentes sponte vitam monasticam, sicut illis professi sunt, suscipere & perpetuò observare velle. Sed ut prædictus ordo monasticus in eodem loco nostris & futuris temporibus ad nostram successorumque nostrorum perpetuam eleemosynam dignè observaretur, & monachi per tempora degentes secundum regulam sancti Benedicti vitam degerent, prædictus Hauto Abba precibus quibus valuit rogavit ut nostrum confirmationis præceptum idem monasterium habere mereretur, sicut

cetera monasteria monachorum in regno Deo propitio nostro habere noscuntur. Cujus petitionem justam & rationabilem judicantes, per hos imperiales apices nostros præcipimus atque iubemus ut abhinc in futurum prædictum monasterium sub monastico ordine persistat, & monachi ibi degentes sub regula sancti Benedicti Domino sibi adjuvante perenniter vitam ducant monasticam. Et quandoquidem divina vocatione prædictus Abba ab hoc seculo migraverit, quandiu ipsi monachi inter se talem eligere poterint qui illis secundum regulam præesse & prædesse possit, per hanc nostram auctoritatem licentiam habeant eligendi Abbates, qualiter monachi per tempora ibi degentes pro nobis, conjugibus, ac liberis nostris, seu totius regni nostri stabilitate Domini misericordiam indefinenter exorare delectentur. Et ut hæc nostræ auctoritatis præceptio ac confirmatio per curricula annorum inviolabilem atque inconvulsam obtineat firmitatem, manu propria subter firmavimus & anuli nostri impressione signari iussimus.

Signum Hludouici gloriosissimi Imperatoris.

Signum Hlotharij serenissimi Augusti.

Durandus Diaconus ad vicem Fredugili recognovit.

Data 11. Idus Februarij anno Christo propitio XI. imperij Domini Hludouici piissimi Augusti & Hlotharij x. Indiæ. v.

Actum Aquisgrani palatio regio in Dei nomine feliciter. Amen.

